

cah organizmov in ki je postavil na zemljo človeka in narode ter jim zapisal najtežjo, najvišjo funkcijo: nositi svojo usodo in svoje življenje kot neodpovedljivo obveznost in dolžnost. In četudi se krhajo okoli nas vsa načela, v katerih smo doslej gledali zagotovilo svojega obstoja; čeprav je postala življenjska nezavarovanost ljudi, razredov in narodov eksistenčni pogoj in edina morala tega sveta, čigar simbola sta karnevalski spaki Merkurja in Marsa; najsi tudi so se izkazale za golo sleparstvo najsvetejše, najsvetanejše obljube in oficijelne pogodbe, podpisane s peresi iz čistega zlata in shranjene v mahagonijevih, z žametom obloženih vitrinah — vprašanje naše obrambe se vendarle ni spremenilo, naša rešitev je še zmeraj orožje duha. Gre za tisto življenjsko zavest, do katere se v teh dramatičnih dneh moramo priboriti in ki si jo moramo privzgojiti, za zavest, ki nas partizansko razcepljene, hladne in nezaupljive, kakršni smo, mora navsezadnje strniti okoli ene same neubranljive, mogočne skupne misli, okrog naše »slovenske misli« in iz nje porojene skupne težnje, ki mora biti vsemu, kar je slovenskega, kategorično dana in tako popolnoma samoumevna, kakor nam je naša upravičenost do lastnega prostora pod soncem slehernemu dvomu nedostopen aksiom. In še gre za zavest, ki edina utegne — ne: ki mora predramiti našo okrnelo sposobnost za samostojno dejanje in našo voljo do odpora, ki nas edina more prepojit s heroizmom, ki kljubuje vsem nevarnostim, grozotam in naporom in ki v imenu neuničljive vere v življenje sprejema celó apokaliptično vizijo pogina le s ponosnim prezirom, s kakršnim je španski pisatelj Bergamin odgovoril na lajanje granat, ki so uničevale prestolnico njegove domovine: »Nič strahu... To ni nič drugega kakor klavrna retorika smrti.«

RIŠEM ČRKE

LITAIPE — C. GOLAR

*Rišem črke, s sanjami osamljen,
pred menoj valuje bambus kot morje,
kakor žarki nizi biserov bleste
z grmov rosne kaplje, in omamljen
mimo njih dih vetra gre.*

*Mečem verze na papir vsevprek,
kot da padal breskvin cvet bi v sneg.*

*Ali dolgo mandarinin sad diši,
ki pod belo pazduho ga nosi
lepa žena,
ali dolgo v soncu cvet je trosi
plan snežena?
Pesem moja le naj vekomaj živi!*